

PQ 1983

PQ

Pražské quadriennale '83

V itineráři velkých mezinárodních akcí nevládních divadelních organizací mělo PQ jako své datum již předběžně rezervován červen. Počítalo se s tím, jako již v předchozích dvou ročnících, že bude navazovat na kongres ITI plánovaný do Berlína na termín 6. – 12. června. Umožnilo se tak účastníkům ze vzdálenějších zemí či kontinentů bez velké časové i finanční ztráty tuto mezinárodní přehlídku shlédnout.

Pátý ročník PQ se tedy s přihlédnutím k tomuto požadavku začal připravovat hned v polovině roku 1980.

Výbor PQ 83 byl jmenován ministrem kultury ČSR dne 18. 5. 1981. Složení bylo obdobné jako v roce 1979.

Vzhledem ke špatnému stavu Bruselského pavilonu bylo rozhodnuto s jeho prostorami již nadále nepočítat. Při předběžném jednání s PKOJF o pronájmu Sjezdového paláce na dobu od 25. 5. do 15. 7. 83 (příprava, výstava, likvidace) vyšlo najevo, že k dispozici je pouze pravé křídlo paláce, které má i s nerozmontovatelným pódiem rozlohu 3. 200m², po případném odstranění podlaží pak 3. 550m². Levé křídlo, které mělo 4. 950m² výstavní plochy, bylo od 1. 6. 83 zadáno pro setkání pionýrů z ČSSR jako jídelna pro 4. 500 dětí. Odstranění stolů, židlí a ostatních zařízení včetně úklidu by si vyžádalo nejméně 2–3 dny, takže by prostor byl k dispozici nejdříve od 6. 6. 83. Přilehlé pavilony zvané pergoly nebyly k dispozici vůbec, neboť se tam zřizovaly herny s automatickými kuželníky aj. Rekonstrukce Bruselského pavilonu nebyla zařazena do plánu ani v sedmé pětiletce (1981–1985); v současném stavu nebyl už pro výstavy vůbec použitelný, maximálně by jej bylo možno využít jako skladovacího prostoru.

To nebyly moc povzbudivé zprávy. PQ potřebovalo pro svou prezentaci velký prostor, pokud možno v jedné budově nebo na více místech od sebe však nepříliš vzdálených. Původně se počítalo, že podle oficiálního sdělení bude v roce 1983 již v plném provozu Palác kultury, kam se z PKOJF měla přesunout řada kulturních akcí, z nichž některé mohly termínově pořádání PQ výstavy ohrozit. Pro PQ výstavu by se tak uvolnila obě křídla Sjezdového paláce, včetně jeho předsalí v rozsahu 1. 020m² a bylo by tak možno všechny sekce soutěžní i nesoutěžní včetně čs. národní expozice soustředit na jedno místo. Příslib pravého křídla Sjezdového paláce tedy přirozeně nestačil. Uvolnění levého křídla Paláce nechtěl nikdo schválit a bylo nutno v této kauze jednat s vedením Městského výboru KSČ. Ministerstvo kultury to odmítlo s poukazem, že tak má učinit Divadelní ústav. Vyjednávání se tedy ujala dr. Soukupová, která svou houževnatostí a neú-

stupností nakonec docílila úspěchu. Pionýři se nakonec stravovali v Paláci kultury a levé křídlo Sjezdového paláce získalo PQ. Konečně bylo možno potvrdit datum pořádání PQ: 13. června. – 3. července 83.

Když se zdálo, že problém s umístěním a datem PQ je vyřešen, nastala další nečekaná komplikace. PKOJF sdělil, že plánuje nutnou a neodkladnou rekonstrukci vstupního vestibulu do Sjezdového paláce. A tato rekonstrukce proběhne právě v době konání PQ, neboť Pražský stavební podnik (PSP) má jediné v tomto termínu volné kapacity. Hromadící se překážky měly téměř sabotážní příchut. Pro architekta PQ to znamenalo řešit nově vstupní prostor limitovaný provizorními vchody, vymezit průchody stavenišť a vyřešit propojení obou křídel Paláce. Se vstupním prostorem se ve výstavním projektu PQ totiž původně počítalo jako s prostorem výstavním i společenským, např. pro vernisáž, národní dny, doprovodné výstavy apod. Celá záležitost se dokonce dostala až na úroveň vlády. Ministr Klusák adresoval intervenční dopis ministroví stavebnictví Karlu Polákovi, odpověď na něj však patrně nedošla nebo ji DÚ nikdo nedsdělil. Kauza zřejmě nebyla považována za dostatečně významnou a tak nakonec opět musela zasáhnout dr. Soukupová a jednat se zástupci PKOJF a PSP o tom, aby tyto rozsáhlé stavební úpravy zasáhly průběh výstavy provozně i esteticky co nejméně.

Definitivní umístění jednotlivých PQ sekcí nakonec vyústilo v toto řešení: mezinárodní sekce scénografie a kostýmní tvorby byla umístěna v pravém křídle Sjezdového paláce. Tematická sekce našla své místo v levém křídle, v němž byla rovněž umístěna sekce divadelní architektury (včetně nesoutěžního příspěvku Itálie). V rámci prostoru levého křídla byla v průběhu prvního týdne PQ prezentována menší výstava československých a zahraničních firem, které se zabývaly divadelní technikou a technologií.

Expozice scénografických škol byly umístěny na galeriích pravého křídla a v jeho volných

Sjezdový palác, v jehož prostorách probíhaly od roku 1983 – s výjimkou PQ 91 – všechny další ročníky této výstavy

108_Pražské quadriennale '83

zákoutích. Nebylo to ideální řešení, protože toto prostorové omezení nedovolilo ukázat dostatečně průkazně metody výuky a jejich výsledky; a tak vystavené práce žáků podávaly jen neúplný obraz o pedagogickém úsilí a výsledků jednotlivých škol.

Aby těch překážek nebylo málo, přidaly se potíže s ubytováním. Při této příležitosti je třeba připomenout, že absolutní většina hotelů byla v těch letech obsazována cestovními kanceláři, individuální turistika či pobyty v oněch dobách téměř neexistovaly. Ubytovací nároky pro více než 50 osob se totiž musely uplatňovat prostřednictvím NVP a Vládního výboru pro cestovní ruch. Přestože bylo již v roce 1981 závazně nárokováno ubytování pro 650 osob prostřednictvím obou výše uvedených institucí – a také závazně přislíbeno, došlo koncem roku 1982 bez jakéhokoliv předchozího varování ke zrušení těchto rezervací. Předseda ubytovací komise ÚV NF Chára sdělil, že se v roce 1983 koná Kongres světových mírových sil, který vzhledem k současné světové politické situaci bude navštíven daleko vyšším počtem účastníků, než bylo původně plánováno a než se počítalo. Proto NF zvyšuje svůj požadavek na ubytovací kapacitu z původně plánovaných 2. 600 míst na 6. 000 – 7. 000 lůžek. Jako prvořadá významná politická akce je tento kongres preferován a NF nesmí pustit ani jediné lůžko a je vázána přísným příkazem čs. politických míst blokovat veškerou možnou ubytovací kapacitu. To už byla pomalu infarktová situace. Nikde pomoc, nikde dovolání. Z těch lepších variant odpovědí na naše intervence bylo doporučeno přesunout PQ na jiný termín, případně na jiný rok, nebo je nekonat vůbec. Žádná z takových alternativ samozřejmě nepřicházela v úvahu.

Nastoupila osobní iniciativa pracovníků DÚ a jejich spolupracovníků. Pokyn zajišťovat ubytování prostřednictvím NVP a Vládního výboru pro cestovní ruch přestal být respektován. Kromě Čedoku byla oslovena Rekrea, ÚRO, Autoturist, RaJ Pha 1, Pha 2 a Pha3, internáty a podnikové ubytovny se žádostí o poskytnutí sebemenšího počtu lůžek. Tady je třeba připomenout velkou pomoc, kterou poskytl ředitel RaJ Praha 1 Karel Majer, který pro PQ nakonec uvolnil všechny své rezervy v hotelích Prahy 1, jakož i ti recepční, kteří byli přáteli kultury a na místa recepčních byli degradováni z politických důvodů. Jako osoby většinou akademicky vzdělané chápali význam takové akce, jako bylo PQ, a snažili se vyjít nám nezištně vstříc (M. Langášek, Z. Urban, J. Frýsková aj.) Když se konečně po úmorném shánění podařilo ubytovací kapacity zajistit a do ciziny oznámit adresy cestovek, u kterých je potřebná kapacita zajištěna a na které je možno se obrátit, upozornili zahraniční návštěvníci, že některé z cestovních kanceláří, např. Čedok, vyžadují spolu s rezervací ubytování i úhradu polopenze. To při umělém směnném a samozřejmě nevýhodném kurzu rozpočet zahraničních účastníků komplikovalo a požadovali proto od PQ pomoc. Nastalo zdoluhavé jednání na různých ministerstvech a institucích, nakonec se podařilo získat pro PQ od ministerstva financí podobnou výjimku, jakou v té době již měl Pragokongres pro své hosty a delegáty.

Potěšitelný byl také velký zájem studentů o možnost přijet na PQ a zúčastnit se jak výstavy, tak celého doprovodného programu včetně nabídky DAMU na prohlídku školy a setkání se studenty katedry scénografie. Po letech izolace se konečně pootevřela možnost pro účast početnějších skupin mladých lidí, což bylo samozřejmě radostné zjištění, jenže v té době byla zavedena u návštěvníků ze Západu povinná směna devizových prostředků, a při uměle znevýhodněném kurzu dolaru to byly pro studenty, kteří si hradili pobyt sami, příliš vysoké náklady. Žádali nás proto o projednání snížení povinné směny o 50%. Šlo o skupiny studentů z Holandska (60 osob), z Rakouska (45 osob), z Belgie (25 osob), z Británie (40 osob), ze SRN (35 osob), z Francie (10 osob), z Dánska (15 osob), z Finska (28 osob). Řešení tohoto úkolu vyžadovalo nekonečné intervence na stranických i státních orgánech. Ujala se toho Eva Soukupová, které se nakonec podařilo zvítězit, studentům vyhovět a pobyt v Praze jim tak usnadnit.

Také PIS a MON dostaly striktní zákaz poskytovat tlumočnické a překladatelské služby v době mírového kongresu, všichni kvalitní tlumočníci byli odveleni na kongres, takže byl na PQ

ohrožen mezinárodní seminář, kongres OISTT, odborná zasedání pracovních komisí i zasedání mezinárodní poroty. Nakonec jsme si museli pomoci vlastními silami. A to je výčet jen několika organizačně administrativních komplikací, které toto PQ provázely.

Pátý ročník PQ se konal v roce, v němž se připomínalo 100. výročí znovuvytvoření Národního divadla a dvě stě let trvání českého profesionálního divadla. Vzhledem k oběma výročím byla koncepce PQ 83 organicky začleněna do celkových příprav Roku českého divadla, speciálně pak do chystaných oslav Národního divadla.

Struktura tohoto ročníku se rovněž držela osvědčeného rozvržení:

Sekce scénografie a kostýmní tvorby, členěná na mezinárodní a československou. V mezinárodní sekci, obesané zajímavými návrhy scénografií z různých zemí, dominovala vynikající expozice Německé spolkové republiky, které získala za scénografii oper Leoše Janáčka Zlatou trigu.

Československá expozice, jejíž zaměření bylo dáno Rokem českého divadla, byla převážně orientována na inscenace českých a slovenských dramatických a hudebně dramatických děl uváděných v letech 1979–1983. Výběr scénografických a kostýmních návrhů s dokumentací o jejich realizacích ovšem předpokládal účast menšího počtu umělců, než tomu bylo na PQ 79, aby bylo možno větším počtem exponátů z jedné hry lépe dokumentovat její inscenační podobu a zároveň tak charakterizovat soudobou tvář současného českého a slovenského divadla. Za tím účelem byly před PQ uspořádány dvě národní výstavy: českých scénografií v Opavě, slovenských jevištních výtvarníků v Bratislavě. Z nich pak výběrová komise Svazu čs. dramatických umělců vybrala čs. reprezentaci orientovanou převážně na střední a mladší generaci, rozvíjející ve své inscenační tvorbě principy akční scénografie. Bylo to 27 jevištních a kostýmních výtvarníků (16 českých a 11 slovenských). Architektonický projekt byl svěřen arch. M. Kališovi, komisařem čs. národní expozice byl prof. J. Svoboda.

Tematická sekce se po několika předchozích ročnících vrátila ke scénografii hudebně dra-

Návrh Marca Artura Marelliho k Janáčkově opeře Její pastorkyňa v divadle ve Frankfurtu nad Mohanem odměněný zlatou medailí v tematické sekci PQ 83

110_Pražské quadriennale '83

matických děl. Zahraniční i čs. umělci v ní vystavovali svou tvorbu na téma „Česká a slovenská hudebně dramatická díla“. Toto téma mělo přinést zajímavou informaci o pronikání operního díla Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka, Bohuslava Martinů, Eugena Suchoně, Jána Cikker a dalších skladatelů na domácí i zahraniční operní a baletní jeviště. Zároveň se počítalo s tím, že vystavené inscenace zvýší zájem o čs. operní tvorbu a budou i určitou pobídkou k jejich nastudování a uvádění doma i v zahraničí. Předpokládaná repertoárová rozmanitost se však nekonala. Ve výstavních kolekcích jednoznačně dominovalo operní dílo Leoše Janáčka a vystavené exponáty přinesly sice neočekávaný, ale o to zajímavější konfrontační fenomén pochopení, výkladu i výtvarného ztvárnění jeho operní tvorby. Podmínkou vystavování na PQ měla být díla realizovaná v posledních pěti letech,

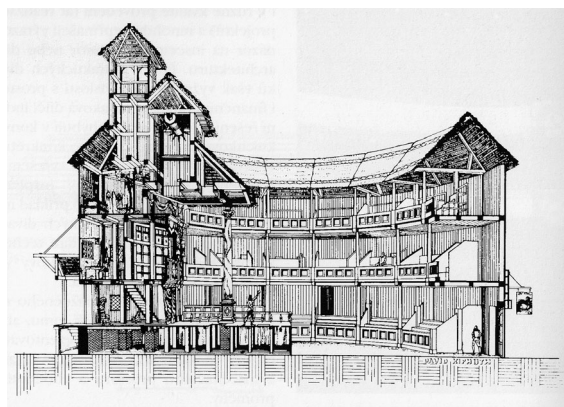
Výbor PQ ale připustil v této sekci výjimku: mohly být vystaveny i jevištní návrhy z inscenací staršího data. Zároveň doporučil, aby se tematické sekce zúčastnil národní umělec Josef Svoboda, který měl v té době již bohatou kolekci scénografických návrhů k inscenacím hudebně dramatických děl na čs. i zahraničních scénách. K tomuto doporučení došlo po poněkud překvapivém zjištění, že Josef Svoboda vystavoval v soutěžní sekci v rámci čs. expozice jen na PQ 71. Ten však byl mezitím jmenován Svazem čs. dramatických umělců komisařem čs. expozice a sám proto nepovažoval za vhodné se v soutěžní sekci scénografie a divadelního kostýmu prezentovat.

Sekce divadelní architektury se tentokrát soustředila nejen na výstavbu nových divadelních budov, ale přinesla i několik experimentů a zajímavých pokusů o zdůraznění forem nových scénických prostorů včetně návrhů adaptací a rekonstrukcí starých divadelních budov a jevišť. V nesoutěžní podobě tu byly představeny dvě zajímavé kolekce právě z oblasti rekonstrukcí. Byl to především atraktivní soubor Itálie, věnovaný rekonstrukcím historických divadelních budov v oblasti Emilia Romagna.

Neméně zajímavým byl i příspěvek USA, obsahující výběrovou kolekci architektonických návrhů mezinárodně uznávaného architekta G. Izenoura.

Také česká architektura významně přispěla k tématu rekonstrukcí rozsáhlou kolekcí dokumentů, nákrešů a obrazových materiálů velkorysé přestavby a modernizace Národního divadla. V soutěžní části se čs. divadelní architektura představila čtrnácti projekty. Byly mezi nimi práce věnované „klasickému“ typu divadla, víceúčelovým kulturním stavbám, realizaci studia ND Nová scéna v Praze a Studia S v Bratislavě.

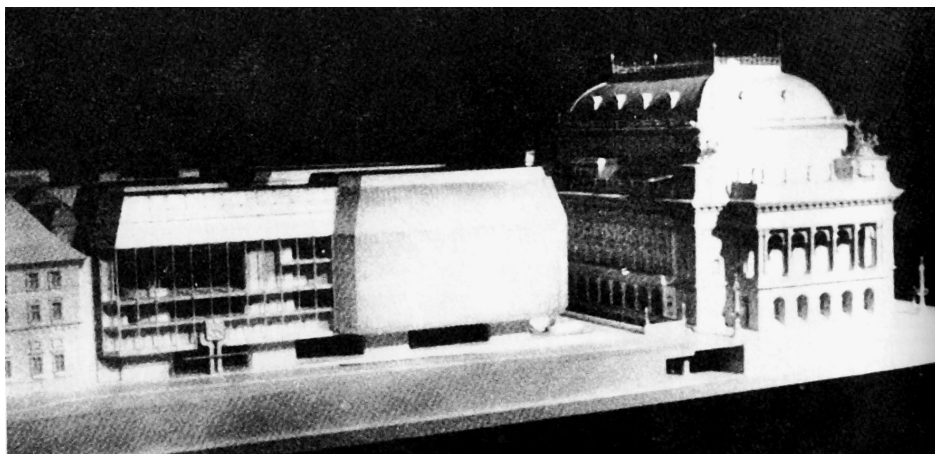
Na základě pozitivních zkušeností z předchozích ročníků PQ byla na přehlídce 1983 opět instalována

USA – projekt George C. Izenoura: Theatre design – ukázka z kolekce historických divadelních prostorů. Kolekce získala čestné uznání PQ 83.

sekcí scénografických škol s výsledky pedagogické práce za poslední období. Expozice byla nejen příležitostí ke konfrontaci pedagogické i tvůrčí činnosti specializovaných uměleckých škol, ale poprvé poskytovala i informace o studijních požadavcích a možnostech doma i v zahraničí, o uplatnění absolventů v divadlech, kulturních domech a v dalších tvůrčích kolektivech.

Při této příležitosti je nutno připomenout operativní spolupráci se Střední uměleckoprůmyslovou školou v Praze. Sekretariát PQ nabídl pro posluchače třetího ročníku

Karel Prágr – projekt Nové scény Národního divadla v Praze

divadelní scénické techniky spolupráci při instalaci PQ v rámci jejich odborné praxe. Tato spolupráce se ukázala být oboustranně výhodná a byla použita i v dalších ročních PQ.

I přes pokračující skeptické poznámky některých českých scénografů, z nichž mnozí dávali ostentativně najevo, že je PQ vlastně nezajímá, bylo potvrzeno, že účast na PQ zůstává prestižní záležitostí a že výstava má zůstat přehlídkou soutěží. Odezvy ze zahraničí na soutěžní charakter výstavy byly jednoznačně pozitivní. Vyznamenání umělci si získaného ocenění, medailí i čestných uznání velmi považovali a udělení Zlaté trigy bylo dokonce považováno za obdobu filmových Oskarů. Replika Trigy zdobila, a v řadě případů stále zdobí, vitríny těch zahraničních divadelních institucí, svazů, organizací, jejichž scénografové toto ocenění získali. Snad negativní postoj čs. scénografů pramenil z faktu, že čs. expozice byla z mezinárodní soutěže vyřazena, jednotliví umělci v sekci scénografické a kostýmní tvorby soutěžili jen mezi sebou.

Mezinárodní porota

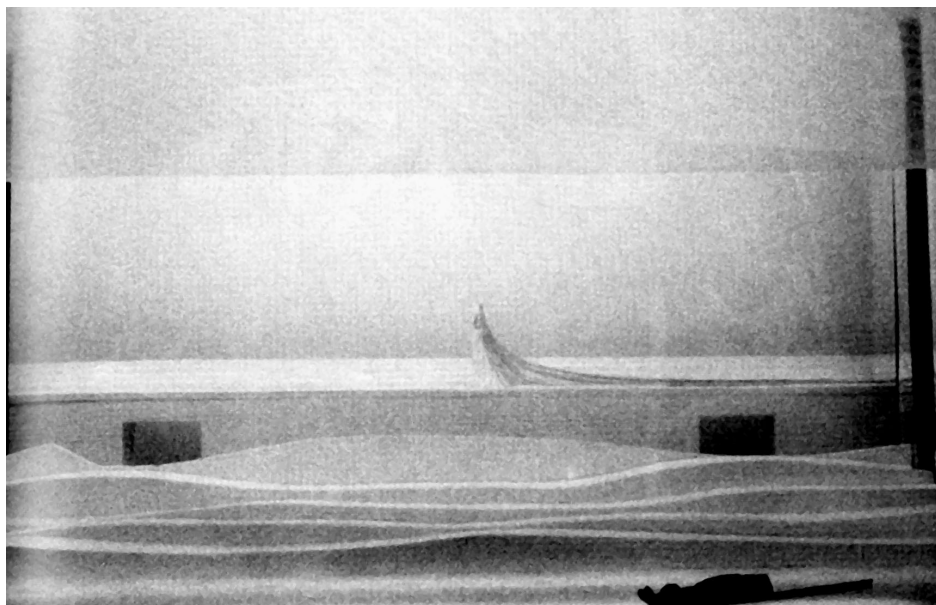
Porota byla tentokrát čtrnáctičlenná. (Její složení viz str. 124)

Pracovala za předsednictví M. N. Požarské a na svých jednáních ve dnech 11. –14. června 83 zhodnotila jednotlivé expozice i díla zúčastněných umělců ve všech sekcích PQ. Jako jediná ji v národní sekci zaskočila zajímavá, výstavně nezvyklá a nekonvenční expozice Dánska. Představila se totiž fantastní hrou nazvanou *Prostor v akci*, v podání herců kodaňského nezávislého divadla Foenix. Tito svými hereckými a pohybovými kreacemi představovali vizuální složku procesu vzniku i konečnou fázi divadelní performance. Ocenění však nezískali.

Zlatá triga byla jednomyslně udělena vynikající expozici NSR, ořezující inscenace a scénografii oper Leoše Janáčka.

Toto rozhodnutí poroty se ale vůbec nelíbilo nejvyšším stranickým orgánům a den před vyhlášením laureátů a udělením cen dalo ÚV KSČ ministři kultury pokyn, aby se pokusil rozhodnutí poroty změnit a aby předsedkyni poroty Požarské vytkl její apolitické postoje, nedostatek vůle, ba ochoty ovlivňovat mínění poroty správným směrem a ideologicky málo důrazné, ba chybné vedení porotců vůbec. Ministr Klusák – ač viditelně nerad – si skutečně M. N. Požarskou

112_Pražské quadriennale '83

Návrh scény francouzského scénografa André Acquarta k operě Ondina J. Giraudoux – de Lesura oceněný zlatou medailí PQ 83

Expozice Německé spolkové republiky, které mezinárodní porota jednomyslně přikla Zlatou trigu PQ 83 za inscenace a scénografii oper Leoše Janáčka

Návrh scény k opěře Leoše Janáčka Káťa Kabanová – z vítězné kolekce NSR

povolal a za přítomnosti ředitele odboru umění dr. Kaizra se jí snažil kultivovanější formou tlumočit stanovisko stranických orgánů. Oba pánové se před tímto aktem znatelně posílili alkoholem, takže doplňující výtky dr. Kaizra byly hrubšího zrna a vyzněly podstatně agresivněji než ministrův klopýtavý projev. Ale paní Požarskaja se nedala; prohlásila, že rozhodnutí poroty je definitivní, protokoly jsou podepsané a ona se rozhodně nehodlá propůjčit k nějakým odvoláváním či pozměňováním. Byl to od ní statečný postoj, dobře totiž věděla, že ji doma čeká pokračování této „diskuse“. Už totiž tady v Praze ji odvezli na velvyslanectví SSSR, kde se rovněž pokoušeli ji zlomit. Bezvýsledně. Svůj díl schytala také dr. Soukupová z titulu generální komisařky PQ, která strávila řadu hodin na ÚV KSČ u Miroslava Müllera, kde musela odrazet útoky na špatné složení poroty, na neodpovědný výběr porotců, na nízkou ideologickou úroveň celé akce atd. K tomuto pohovoru povolali rovněž Josefa Svobodu, kterého zahrnuli podobnými výtkami s poukazem na to, že jako člen poroty zcela zklamal. Oba shodně trvali na tom, že jádrem německé expozice je především operní tvorba L. Janáčka, že výstava má mimořádně vysokou úroveň a že je celá koncipovaná vlastně jako pocta české hudbě, divadlu a české kultuře vůbec. Bude-li MK nebo stranické orgány trvat na změně rozhodnutí poroty, odstupuje dr. Soukupová ihned z funkce generální komisařky PQ, a důvody se tak v krátké chvíli dozví celý divadelní svět. Do celé záležitosti bylo nakonec vtaženo i ministerstvo zahraničních věcí, které však oproti stanovisku ÚV KSČ prohlásilo, že udělení nejvyššího vyznamenání PQ expozici NSR je v kontextu s vývojem současné čs. zahraniční politiky velmi pozitivní událostí. Po tomto vyjádření už na Evu Soukupovou a Josefa Svobodu nikdo nenaléhal a žádné změny ve verdiktu poroty se nekonaly.

Pozvání

Formou diplomatické nóty byla pozvání rozeslána prostřednictvím čs. zastupitelských úřadů již 16. 7. 1981 do šedesáti zemí. Z původně přihlášených zemí odřekly: Rumunsko pro nedostatek finančních prostředků; Mexiko pro vnitřní nevyjasněné vztahy mezi divadelními organizacemi; Argentina, kde spiritus agens předešlé účasti na PQ, výborný scénograf a nadšený propagátor OISTT Saulo Benavente nesehnal potřebné sponzory; Rakousko, které se nakonec účastnilo jen v sekci scénografických škol; Brazílie, kde Biennale v São Paulo procházelo reorganizací, hledalo nový obsah, program a novou tvář svého výstavního záměru a na kontakty s PQ vůbec nereagovalo; Norsko a Portugalsko nenašly vhodnou a ochotnou osobu, která by se organizace a obeslání PQ ujala; Venezuela, která prostřednictvím ITI a OISTT ústy jinak spolehlivé Nelly Garzonové svou účast až do poslední chvíle slibovala a pak z nejasných důvodů nedodržela, a Španělsko, které na pozvání ani urgencye nereagovalo. Pozvány byly země, s nimiž ČSSR měla diplomatické vztahy.

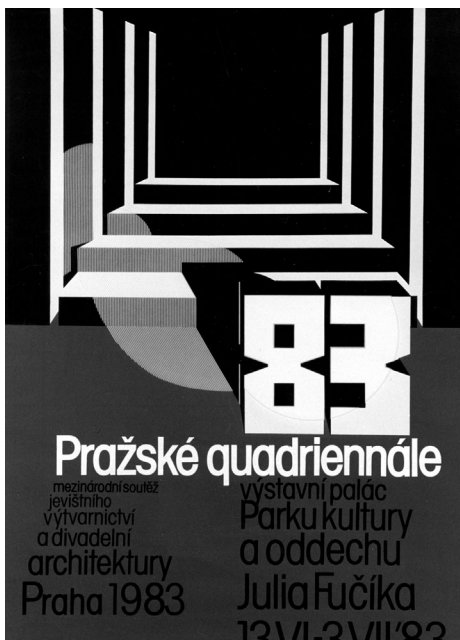
V dubnu 1983 se náhle ozvalo izraelské národní středisko OISTT a ústy svého předsedy sdělovalo, že má svou výstavní kolekci na PQ připravenou, potřebuje jen upřesňující údaje týkající se termínu instalace, programu vernisáže, platebních podmínek aj. Téměř souběžně přišel dopis prezidenta OISTT Helmuta Grossera, který tlumočil intervenci výkonného výboru této organizace ve prospěch účasti Izraele na PQ. Tento požadavek vyvolal na MK ČSR i u příslušných stranických orgánů zcela odmítavou reakci. Formulaci negativní odpovědi ovšem ponechaly obě instituce na DÚ–PQ. A tak pozdní termín přihlášky tentokrát napomohl zdvořilému odmítnutí s vysvětlením, že nejde o akci OISTT, ale čs. státu, potažmo ministerstva kultury, které o pozvání účastníků rozhoduje samo a kromě toho již dávno prošel termín přihlášek a výstava je vlastně těsně před zahájením. V dopise bylo dále uvedeno, že o diskriminaci Izraele vůbec nejde, její delegáti na kongres OISTT a na mezinárodní seminář při PQ obdrží víza bez problému. Je třeba zmínit, že po této zkušenosti se Výbor PQ začal problémem pozvání vážněji zabývat s tím, že na příště bude třeba změnit kritéria výběru a umožnit i dalším zemím účast na PQ. Bude nutno o tom přesvědčit především příslušná stranická místa, a to za vydatné pomoci FMZV i obou ministerstev kultury, ČSR i SSR. Výbor se sice takto usnesl, ale v zápise se už toto radikální rozhodnutí nikdy neobjevilo.

Propagace

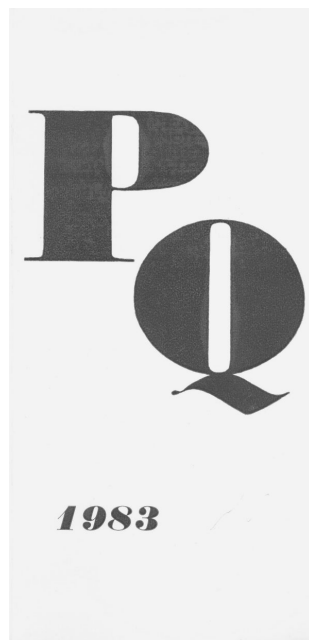
Po dobrých zkušenostech z předchozího PQ byla ustavena propagační komise, jejímž vedením byl pověřen Antonín Kos z MK ČSR. Komise vydávala propagační bulletin PQ (v podobě rozmnoženého strojopisu), který ve spolupráci se Svazem čs. novinářů byl rozeslán všem kulturním rubrikám denního tisku a týdeníkům, Čs. rozhlasu, Čs. televizi a dalším zájemcům jako ROH, které podobně jako oslovené cestovní kanceláře návštěvu PQ zahrnuje do programu přijímaných rekreačních a turistických skupin. Ve spolupráci s NVP byl upraven na dobu PQ program pražských divadel a do jejich programových letáků byly v době PQ vkládány informační a programové letáky PQ.

Plakát PQ 83 byl vydán v mutaci české (2000 ks), ruské (300 ks), německé (500 ks), anglické (1000 ks) a francouzské (700 ks). V ČSSR byl zaslán do všech divadel a vylepen na veřejných prostranstvích v Praze, Bratislavě a ve všech krajských městech. Do zahraničí byly plakáty zaslány všem národním komisářům účastnických zemí, dále pak na národní střediska ITI, OISTT, UNIMA, ASSITEJ a UNESCO.

Cizojazyčné mutace plakátů a informačních letáků byly rovněž předány cestovním agentu-

Plakát PQ 83

Leták PQ 83

Tokio – zahájení zasedání OISTT a výstavy laureátů PQ 83

116_Pražské quadriennale '83

ráh, v době konání PQ pak i do recepcí hotelů a ubytovacích zařízení.

O dobré propagaci a velkém ohlasu PQ svědčí i množství odborných článků věnovaných výsledkům PQ 83 v řadě zemí. Mnohé země použily svých expozic z PQ jako putovních k dalšímu vystavování. Významnou akcí k propagaci PQ byla např. výstava sestavená z prací laureátů PQ a nejúspěšnějších exponátů PQ uspořádaná v roce 1984 v Tokiu u příležitosti zasedání exekutivního výboru OISTT.

Tiskové konference

Český svaz novinářů zařadil do programu svého interního semináře pro členy kulturně politických rubrik z celé ČSR, pořádaného ve dnech 10 a 11. května 1983, podrobnou informaci o Pražském quadriennale, kterou podala Eva Soukupová.

Druhou tiskovou besedu uspořádal Český úřad pro tisk a informace (ČUTI) spolu s MK ČSR, tiskovým odborem FMZV a Výborem PQ dne 13. června 83. Pozvání byli nejen čeští, ale i zahraniční novináři akreditovaní v Praze. Beseda se konala ve vestibulu levého křídla Sjezdového paláce ve 13,00 hod, tedy s takovým předstihem, aby se přítomní novináři mohli po prohlédnutí výstavy zúčastnit slavnostního zahájení v 15,00 hod. Tento dobře míněný časový plán se však ukázal jako nereálný; rozsah výstavy byl tak velký, že během dvou hodin bylo nanejvýš možné udělat si základní obraz o rozsahu jednotlivých expozic, nikoliv o jejich obsahu a kvalitě. Přítomným novinářům to však tentokrát muselo stačit.

Vernisáž

Dne 13. června 83 přesně v 15, 00 hod. zazněly v rekonstrukci zmenšeném foyer levého křídla Sjezdového paláce slavnostní fanfáry z Pochodu k slavnosti Shakespearově od Bedřicha Smetany, oznamující oficiální zahájení pátého ročníku PQ.

V této době se začínala uplatňovat při různých podobných mezinárodních kulturních akcích funkce moderátora. Požadavkem ministerstva kultury, především pana ministra, bylo, aby tato funkce byla svěřena půvabné, pohotové, reprezentativní a dobře artikulujiící ženě, kterou měl DÚ co nejdříve sehnat a smluvně zajistit. Kdyby tak ještě vládla alespoň jedním nebo raději dvěma světovými jazyky – to by bylo terno. Vzhledem k uvedeným nárokům bylo obtížné v daném termínu vhodného kandidáta najít. Nakonec byla požádána moderátorka ČT Zdeňka Vařechová, aby se této funkce ujala. Jmenovaná ovšem byla velmi pracovně vytížená, neměla čas se s akcí PQ pořádně seznámit – ostatně ji asi ani nepovažovala za příliš významnou – a žádala proto dodat všechny spojovací texty a fonetický přepis jmen všech, kteří měli v rámci vernisáže vystoupit. Moderování v cizím jazyce ale u ní nepřicházelo v úvahu. Bylo třeba přibrat k ní tlumočnicki. A tak po slavnostních fanfárách, v malém prostoru levého křídla, kam se vzhledem ke stavebním úpravám střední haly a části vestibulu vešlo jen pár řad židlí, se tísnil stojící dav hostů včetně diplomatického sboru a poslouchal, jak pí. Vařechová oznamuje česky program vernisáže, tlumočnice sdělila totéž anglicky. Nato nastoupili Pražští pozouněři, aby v již výše popsaném malém prostoru zadali Slavnostní fanfáry Otakara Jeremiáše. Duli a duli – až uši kolabovaly.

Všechny zdravice a projevy ministra Klusáka, generální komisařky Soukupové a prezidenta OISTT Helmuta Grossera zazněly v obou jazycích a čas plynul. Celý ceremoniál se díky této „moderátorské“ inovaci neúměrně prodloužil. Prohlášení výstavy za zahájenou pak už jen provázelo úlevné oddechnutí publika. Ti, na něž se na počátku vernisáže nedostala místa k sezení a byli proto dost znechuceni, v průběhu nekonečného úvodního programu začali v duchu jásat.

Místa k stání jim umožnila tiše se vytráčet a v klidu si začít prohlížet výstavu.

Tato „moderátorská“ zkušenost byla poučením pro všechny další podobné slavnostní či společenské akce a v této podobě se už neopakovala.

Udílení cen

Tento ceremoniál se konal 17. června již tradičně v Rytířském sále Valdštejnského paláce. Po stručném uvítání předala dr. Soukupová slovo předsedovi sekce divadelní architektury Paulu Mignotovi, který měl krátce a věcně informovat o výsledcích v pořadí již druhé soutěže divadelní architektury OISTT a vyhlásit vítěze. „Krátce a věcně“ jmenovaný relativizoval a vyložil po svém. Detailně popisoval vítězné projekty, odrecitoval jména všech laureátů – a citelně tak narušil časový harmonogram ceremoniálu. Ministr kultury, který měl s příslušnou suitou předávat ceny PQ, začal zřetelně jevit nespokojenost se zdoluhavým průběhem a žádal E. Soukupovou o zákrok. Krátká hudební vložka Smetanova kvarteta, které uvedlo jednu větu z kvartetu Jiřího Pauera, sice vnesla do nervózní atmosféry trochu klidu a pohody, ale dohnat časové zpoždění se podařilo jen díky pochopení a pohotovosti předsedkyně poroty PQ M. N. Požarské, která upravila a zkrátila své vystoupení na minimum. A tak se přece jen podařilo začít s předáváním cen včas.

Tuto část ceremoniálu totiž přenášely televize ČR, Maďarska, NDR, NSR, některé z nich živě. (Předání Zlaté trigy západoněmecké delegaci se ale ministr kultury vyhnul a přenechal to předsedovi Výboru PQ.)

Závěrem poděkoval prezident OISTT Helmut Grosser ministrowi kultury ČR a čs. státu za uspořádání PQ a vyslovil naději, že spolupráce PQ s OISTT bude úspěšně pokračovat i v příštích ročnících.

Vystoupení Pražských pozounů na vernisáži PQ 83

Ministr kultury Milan Klusák při udílení cen

Doprovodné akce

Stoupající věhlas PQ vedl stále větší počet účastníků k přípravám různých doplňkových divadelních doprovodných akcí, takže program quadriennale byl bohatě naplňován dalšími aktivitami. Své stabilní místo v programu doprovodných akcí zaujímal především mezinárodní symposium, tentokrát s tématem „Divadlo dneška a zítřka“, které probíhalo za spoluúčasti OISTT dne 16. června 83 v sále DÚ. Jména významných protagonistů přitáhla takový počet zájemců, že sál svou kapacitou na takový počet posluchačů nestačil a bylo třeba zajistit a ozvučit přilehlé prostory, aby se na všechny dostalo. Z programu symposia zmiňujeme alespoň příspěvek Augusta Everdinga z NSR, Denise Bableta z Francie, Jochena Finkeho z NDR a především prof. Josefa Svobody, jehož přístup k uvedenému tématu vyvolal aplaus i diskusi. (Uvedené příspěvky jsou ve francouzské a anglické verzi vydány ve zvláštním separátu Bulletinu OISTT/83 uloženém v knihovně DÚ.)

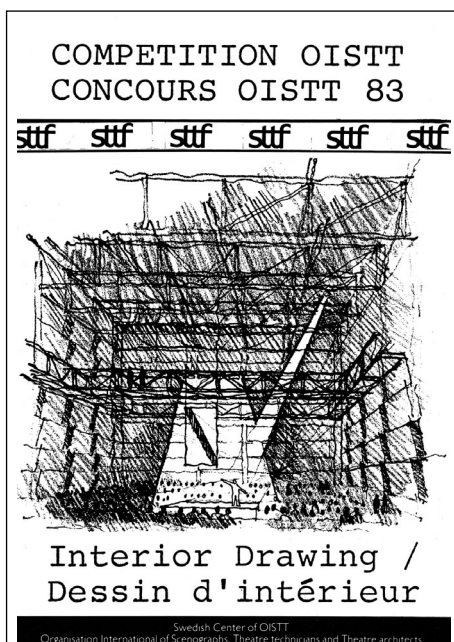
Následný „malý“ kongres OISTT, který rovněž patřil ke konstantním akcím PQ, se vedle běžné agendy zabýval především úspěšným druhým ročníkem mezinárodní soutěže divadelní architektury OISTT. Soutěž byla vyhlášena v roce 1981, tématem bylo „Divadlo pro hostování souborů“. Organizační stránky se ujalo švédské středisko OISTT. Celá akce probíhala ve dvou etapách. V prvním kole, které se konalo v dubnu 83 ve Stockholmu, probírala porota všechny návrhy a z 270 projektů nechala projít do druhého kola 47. Druhé kolo probíhalo až při PQ 83, kde bylo všech 47 projektů vystaveno a posuzováno sedmičlennou porotou ve složení: Paul Mignot (Belgie), Vladilen Krassilnikov (SSSR), Wiktor Jackiewicz (Polsko), Nils-Gunnar Nilsson (Švédsko), Arsene Joukovsky (Belgie), Josef Svoboda a Ladislav Východil (oba ČSSR). Vítězové – celkem 5 týmů – byli vyhlášeni a odměněni v rámci udílení cen PQ. Výstava v této podobě pak byla ještě instalována ve Švédsku, na Slovensku, v Holandsku, v NSR a v Belgii.

Úspěch této soutěže vyvolal na „malém“ kongresu OISTT také zajímavou diskusi o ustavení a udělování ceny „Grand Prix d'Architecture Théâtrale de l'OISTT“, kterou by dostávali architekti za nejzdařilejší realizované stavby, rekonstrukce a adaptace divadelních budov každé dva roky – střídavě na kongresu OISTT a na PQ. Návrh byl sice se zájmem přijat, ale následná diskuse o kritériích a podmínkách nenašla konkrétní podobu, a tak se návrh nerealizoval a již se nikdy neopakoval.

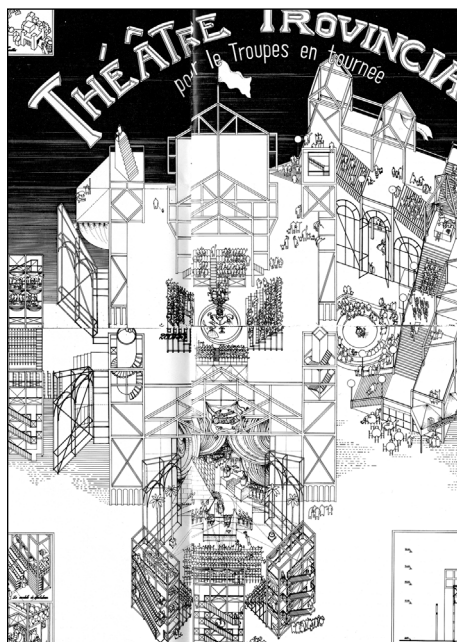
Další zajímavou aktivitou byla prezentace Itálie, která se tentokrát účastnila PQ nesoutěžní expozicí věnovanou rekonstrukcím 72 historických divadelních budov (nejstarší Teatro Farnese 1618 – 1619, nejmladší Teatro Sociale, dokončené 1924) nacházejících se v kraji Emilia Romagna. K tomu byl vydán obsáhlý 250ti stránkový katalog se souborem podrobných informací o provedených historických průzkumech, všech uvedených divadel, se studiemi zabývajícíchmi se uměleckými i technickými otázkami divadelní architektury, včetně restaurátorských prací. Studie věnované divadlům v Emilia Romagna ovšem mají obecnější význam, a to jak ve vztahu k divadlům celé Itálie, tak i kulturní Evropy. Tuto italskou expozici připravil a katalog vydal Institut kultury kraje Emilia Romagna pod vedením Simonetty M. Boldoni. V rámci doprovodných akcí PQ byla k tomuto tématu uspořádána na Výstavišti i v Institutu italské kultury série přednášek. Expozice byla tak výjimečných kvalit, že ač nesoutěžní, byla na návrh mezinárodní poroty odměněna zvláštní stříbrnou medailí.

K doprovodným akcím se připojil Dům sovětské vědy a kultury, který uspořádal dne 17. 6. jednodenní seminář o sovětské scénografii doprovázený výstavou prací sovětských scénografů. Hlavní referáty přednesli M. N. Požarskaja a L. Sternberg.

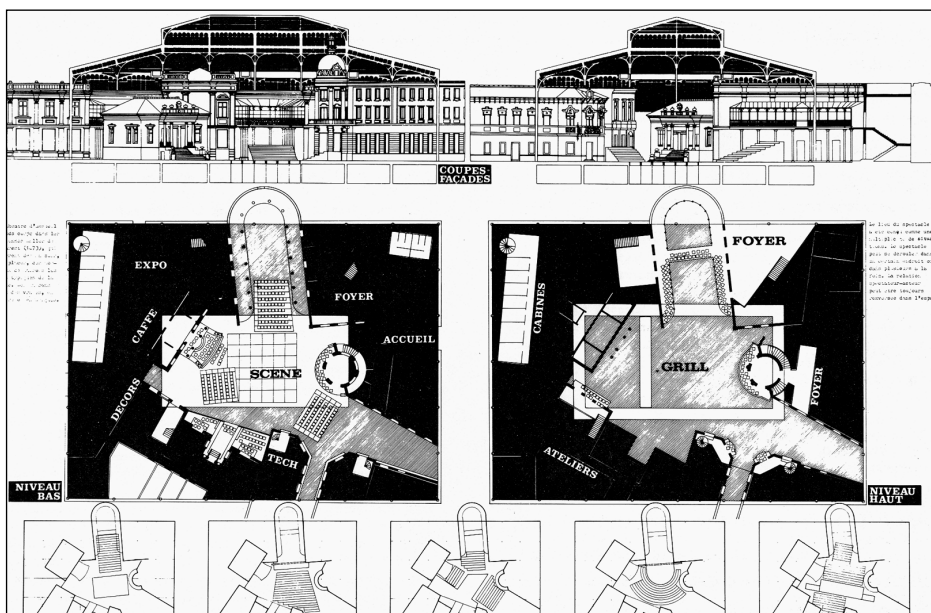
Velkému zájmu se také těšila výstava scénografů–amatérů, kterou po úspěchu jejího prvního ročníku v roce 1979 opět připravil Svaz českých divadelních ochotníků ve foyer Vinohradského divadla.

Mezinárodní soutěž divadelní architektury vypsaná a organizovaná švédským střediskem OISTT

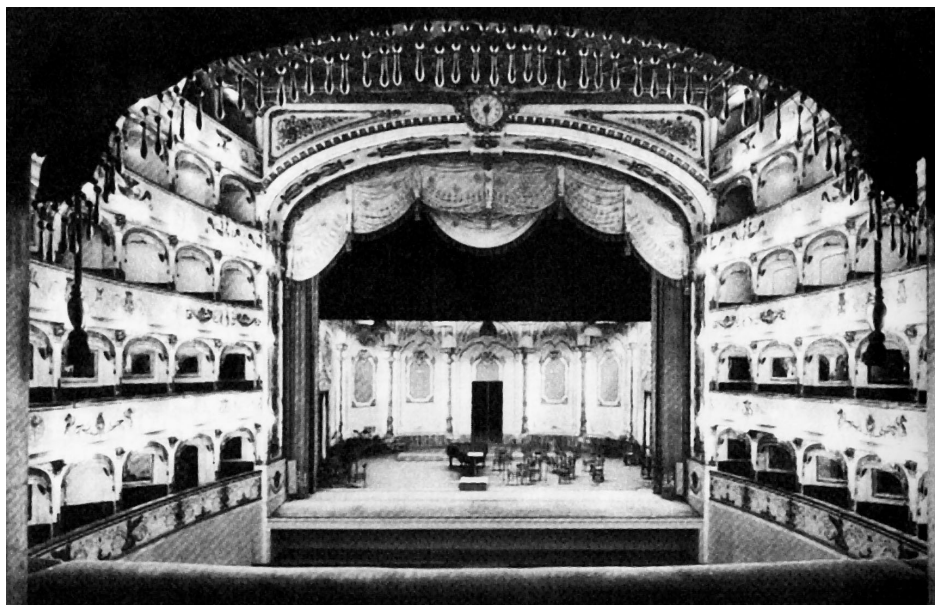

Projekt týmu mladých sovětských architektů, který získal v soutěži OISTT jednu z prvních cen

Projekt týmu mladých rumunských architektů, který získal v soutěži OISTT jednu z prvních cen

120_Pražské quadriennale '83

Itálie – exponát ze souboru rekonstrukcí historických divadelních budov v oblasti Emilia Romagna. Expozice získala zvláštní stříbrnou medaili PQ 83.

Pozvánka na výstavu scénografických návrhů členů Svazu českých divadelních ochotníků pořádanou v rámci PQ 83

Nizozemští kolegové nabídli v rámci PQ vystoupení dvou nizozemských souborů: Onk Theatre a Overal Teller Amsterdam. Představení byla plánována do některé z prostor pravého křídla Sjezdového paláce, kde také soubor Overal Teller první týden PQ vystupoval. Soubor Onk Theatre se tam však se svou konstrukcí nevešel. Jako řešení se nabízelo postavit konstrukci venku před Sjezdovým palácem a vystupovat v tomto improvizovaném prostoru. Nabídka to sice byla zajímavá, ale s její realizací bylo tolik problémů a těžkostí (nejen technických), že zůstalo jen u nápadu – k realizaci nedošlo. Bdělá cenzura si navíc žádala obsah performance, ale ten nebylo možno ve srozumitelné podobě získat – a básnické obrazy, symboly, vidiny, představy a jinotaje HSTD neuměl rozšířovat. Tak se raději nic nepovolilo a tudíž nehrálo.

K doprovodným akcím se rovněž řadí třídní seminář divadelních techniků českých a slovenských divadel, který uspořádal DÚ. Program semináře byl volen tak, aby zahrnoval především návštěvu PQ 83 včetně výstavy divadelní techniky, dále pak výstavu, kterou připravilo Národní divadlo ve svých dílnách s názvem „Umělecká tvorba výrobních cechů Národního divadla“. Byl o ni velký zájem jak z řad scénografů a kostýmních výtvarníků, tak i techniků a studentů a stala se inspirací pro hlavní téma 8. kongresu OISTAT, který se konal v roce 1989 ve Varšavě. Seminář byl doplněn prohlídkou staveniště rekonstrukce historické budovy ND.

Další výstavou, která obohatila doprovodný program PQ, byl soubor fotografií S. I. Witkiewicze, instalovaný spolu s výstavou polského divadelního plakátu v Polském informačním a kulturním středisku.

V prvním týdnu PQ došlo v levém křídle Sjezdového paláce k zahájení výstavy věnované divadelní technice. Účastnily se jí všechny domácí i několik zahraničních firem a jejím pořadatelem byly Brněnské veletrhy ve spolupráci s pražskou Divadelní technikou. Stojí za to zde připomenout, že tehdejší ministr kultury Klusák tomuto typu výstav moc nepřál a nedoporučil je v budoucnu opakovat s odůvodněním, že jakmile ředitelé a techničtí pracovníci čs. divadel uvidí různé technické vymoženosti a novinky ze zahraničí, budou ho ihned bombardovat žádostmi o jejich zakoupení do technické výbavy svých divadel. Na to ovšem nemá MK ČSR žádný korunový, natož devizový rozpočet. Tak tedy dopadl jeden z nápadů na oživení, obohacení a rozšíření PQ. Dlužno ale podotknout, že z předběžného průzkumu bylo zjištěno, že zahraniční firmy zabývající se divadelní technikou zas tak velké nadšení nad možností ukázat své výrobky v rámci PQ neprojevovaly. Podle zvyklostí jsou jejich prezentace vždy krátké, maximálně třídní, kromě toho již tehdy existovaly dva velké evropské veletrhy divadelní techniky – Showtech v Berlíně a CISCO v Paříži, které jejich zájmy a záměry dostatečně saturovaly.

Edukační komise OISTT spolu s pedagogy a studenty scénografických škol zúčastněných na PQ a ve spolupráci s DAMU uspořádala 15. června v budově DAMU besedu, jejímž obsahem bylo hodnocení účasti vysokých škol na PQ 83 a návrhy na jejich spolupráci s edukační komisí OISTT. Setkání pak pokračovalo v divadle DISK produkcí belgické a anglické školy.

Francouzský teoretik Denis Bablet připravil zajímavý film z díla Josefa Svobody a spolu se svým komentářem jej chtěl návštěvníkům a odborníkům předvést – samozřejmě rovněž v prvním týdnu PQ. Program však už byl tak nahuštěn, že absolvovat všechny plánované akce se zdálo časově i fyzicky téměř nemožné. Jedinou možnost přinášely noční hodiny. S notnou dávkou skepse se tedy zajistil na 15. června od 22, 30 hod. divadelní sál Laterny magiky a počítalo se, že diváků bude tak pět do počtu... Jaké ale bylo překvapení, když u vchodu do sálu se tísnil dav divadelních nadšenců žádostivých promítání. A tak se promítalo a diskutovalo do časných ranních hodin.

Oblíbenou akcí se opět staly „národní dny“. Od jednoho quadriennale k dalšímu jejich počet stoupal a obsah se zlepšil. Maďarsko postavilo svůj národní den na promítání diapositivů těch výtvarníků, kteří nebyli zastoupeni v národní expozici. Podobně i Finsko rozšířilo paletu svých jevištních a kostýmních výtvarníků o mladou generaci, jejíž práce představilo prostřednictvím fil-

122_Pražské quadriennale '83

mů a diapositivů. Polsko zorganizovalo zájezd skupiny scénografů, kteří na polském národním dnu v osobních příspěvcích představili své umělecké záměry a tendence a informovali o současném stavu polského divadla. Itálie opírala svůj národní den o divadelní architekturu a s přihlédnutím k vynikající kolekci rekonstruovaných historických divadelních budov pozvala několik italských architektů k diskusi o tomto tématu. Podobně probíhaly i národní dny Kanady, USA, NSR, ČSSR, Británie, SSSR a Francie.

Se zajímavou iniciativou přišli i čs. loutkáři. Nabídli zájemcům z řad návštěvníků PQ zájezd do Liberce na výstavu „Loutka a divadlo“, spojený se shlédnutím představení Naivního divadla. Zájem byl tak veliký, že jeden autobus nestačil. Od tohoto ročníku se datovala pravidelná spoluúčast loutkářů na doprovodném programu PQ, v němž byl vždy zakotven buď zájezd na některý právě probíhající loutkářský festival nebo se plánoval příjezd větší skupiny čs. loutkářů do Prahy.

Pražské quadriennale '83_123

Mezinárodní výstava jevištního výtvarnictví a divadelní architektury –

Pražské quadriennale '83

Sjezdový palác PKOJF – pravé a levé křídlo, galerie pravého křídla
13. června – 3. července 1983

Záštitu převzal předseda federální vlády ČSSR Lubomír Štrougal

Předseda Výboru PQ 83:

JOSEF ŠVAGERA, I. náměstek ministra kultury ČSR

Místopředseda Výboru PQ:

MILOSLAV KAIZR

Členové Výboru PQ:

JÁN KÁKOŠ, JAN KOHOUT, ANDREJ NEMLAHA, ANEŽKA NEUMANNOVÁ, KAREL NOTIN,
VĚKOSLAV PARDYL, DIONÝZ STAVROVSKÝ, MIROSLAV STOJE, JOSEF SVOBODA,
LADISLAV VYCHODIL

Generální komisař:

EVA SOUKUPOVÁ

Předseda propagační komise:

ANTONÍN KOS

Architektura a grafika výstavy:

LEOPOLD KOLARZ

Tajemník:

JARMILA GABRIELOVÁ

Produkce:

HELENA ALBERTOVÁ

Realizace výstavy:

PARK KULTURY A ODDECHU, OSTRAVA

Předběžný rozpočet:

5, 5 MILIONŮ KČS

124_Pražské quadriennale '83**Účastnické země:**

AUSTRÁLIE, BELGIE, BULHARSKO, ČESKOSLOVENSKO, DÁNSKO, EGYPT, FILIPÍNY,
 FINSKO, FRANCIE, ITÁLIE, JAPONSKO, JUGOSLÁVIE, KANADA, KUBA, MAĎARSKO,
 NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA, NIZOZEMÍ, NOVÝ ZÉLAND, POLSKO,
 RAKOUSKO, RUMUNSKO, SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ, SPOLKOVÁ REPUBLIKA
 NĚMECKA, SSSR, ŠVÉDSKO, ŠVÝCARSKO, VELKÁ BRITÁNIE, VIETNAM

Mezinárodní porota:

JARKA M. BURIAN, divadelní vědec, publicista, režisér, kritik, pedagog – USA
 HEINZ BRUNO GALLÉE, scénograf, teatrolog, pedagog – Rakousko
 HELMUT GROSSER, technický ředitel Mnichovské opery, předseda OISTT
 OTTO KÄHLER, scénograf, pedagog – NDR
 KOTARO MAKI, scénograf, pedagog, teatrolog – Japonsko
 PAUL MIGNOT, architekt, předseda komise divadelní architektury OISTT – Belgie
 ROSE-MARIE MOUDOUES, teatroložka, kritička, publicistka – Francie
 NILS GUNNAR NILSSON, architekt, organizátor soutěže divadelní architektury OISTT
 – Švédsko
 GEORGES PARO, režisér, ředitel Národního divadla v Záhřebu – Jugoslávie
 MILICA NIKOLAJEVNA POŽARSKAJA, teatroložka, autorka ruské encyklopedie scénografie –
 SSSR
 AGOSTINHO OLAVO RODRIGUEZ, historik umění – Brazílie
 ZENOBIOUSZ STRZELECKI, scénograf, teatrolog, pedagog – Polsko
 JOSEF SVOBODA, scénograf, pedagog, architekt – ČSSR
 LADISLAV VYCHODIL, scénograf, pedagog, předseda scénografické komise OISTT – ČSSR

Předsedkyně poroty:

MILICA NIKOLAJEVNA POŽARSKAJA, SSSR

Laureáti PQ 83:

ZLATÁ TRIGA – SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO – za inscenace a scénografii oper Leoše
 Janáčka
 ZLATÁ MEDAILE – SCÉNOGRAFIE – ANDRÉ ACQUART (FRANCIE)
 STŘÍBRNÁ MEDAILE – SCÉNOGRAFIE – MAURIZIO BALÓ (ITÁLIE) – za scénu k Berliozovu
 Faustovu prokletí
 SHIGEO OKAJIMA (JAPONSKO) – za scénografii her Bertolta Brechta
 DRAGO TURINA (JUGOSLÁVIE) – za scénu ke Šnajderovu chorvatskému Faustovi
 ZLATÁ MEDAILE – KOSTÝM – DAVID SHORT (VELKÁ BRITÁNIE)
 STŘÍBRNÁ MEDAILE – KOSTÝM – VOLKER PFÜLLER (NDR)

**Tematická sekce – Scénografie hudebně dramatických děl českých
a slovenských autorů**

ZLATÁ MEDAILE – MARCO ARTURO MARELLI (SRN) – za scénu k Janáčkově opeře
 Její pastorkyňa v divadle ve Frankfurtu nad Mohanem
 STŘÍBRNÁ MEDAILE – MARIA BJÖRNSONOVÁ (VELKÁ BRITÁNIE) – za scénografii
 Janáčkových oper
 ZBYNĚK KOLÁŘ (ČSSR) – za scénografii současných čs. oper

Sekce divadelní architektury:

ZLATÁ MEDAILE – FINSKO – s přihlédnutím k projektu Intimateatteri v Helsinkách od Pentti Pihiy

STŘÍBRNÁ MEDAILE – FRANCIE – s přihlédnutím k projektům Bernarda Guillaumota

ITÁLIE – za expozici příkladné restaurace historických divadelních budov

Československá expozice:

ZLATÁ MEDAILE – SCÉNOGRAFIE – JOZEF CILLER

STŘÍBRNÁ MEDAILE – SCÉNOGRAFIE – TOMÁŠ BERKA, JAN VANČURA

ZLATÁ MEDAILE – KOSTÝM – JOSEF JELÍNEK

STŘÍBRNÁ MEDAILE – KOSTÝM – ALEXANDER BABRAJ

Čestné uznání:

Mladým scénografům SSSR za jejich exponáty:

VLADIMIR AREFIJEV, IRINA ČEREDNIKOVOVÁ, ILONA GANSOVSKAJA, ADOMAS JAKOVSKIS, MARIJA LEVICKAJA, ALEXANDR ORLOV, JELENA STĚPANOVOVÁ, VALERIJ VIKTOROV

KAORU KANAMORI (JAPONSKO) IN MEMORIAM – za celoživotní dílo

ROY ROBITSCHKEK (KANADA) – za scénu k dílu Konec hry

GEORGE C. IZENOUR (USA) – za prezentaci historických divadelních prostorů

PAUL MIGNOT (BELGIE) – za projekt Théâtre du Jardin public ve Sfax – Tunis

RALF ÅKE FORSSTRÖM (FINSKO) – za návrh scény k Shakespearově Bouři

JOSEF SVOBODA, KAREL KOUTSKÝ, JAN KOZEL, PETR SLABINA, JINDŘICH SMETANA (ČSSR) – za projekt Laterny magiky

EXPOZICI NDR – za vynikající dokumentaci a prezentaci scénografie

EXPOZICI DÁNSKA – za hledání nových forem divadla a jejich prezentaci

EXPOZICI HOLANDSKA – za hledání nových forem divadla a jejich prezentaci

EXPOZICI POLSKA – za hledání nových forem divadla a jejich prezentaci

EXPOZICI JAPONSKA – za vynikající integraci světového divadla

EXPOZICI FILIPÍN – za zajímavou prezentaci dětského divadla

EXPOZICI AUSTRÁLIE, KANADY, VIETNAMU

Porota doporučila vyslovit uznání všem školám vystavujícím na PQ 83, zvláště pak škole z Londýna.

Technické údaje

Počet zúčastněných zemí: **28**

Počet vystavujících umělců: **766**

Počet českých a slovenských jevištních a kostýmních výtvarníků: **27**

Počet vystavených prací: **3.718**

Návštěvnost: **CCA 20.000 OSOB** (průměrná denní návštěvnost 1.000 osob)

Katalog

Byl vydán v jednom svazku s trojjazyčným textem: česky, anglicky, francouzsky

Redaktor Jana Pleskačová

Redakční spolupráce: Vladimír Adamczyk, Michaela Holznerová, Emil

Krejčí, Sylva Marešová, Věra Tašlová

Grafická úprava: Augustin Milata

126_Pražské quadriennale '83

Náklad 1.800 ks, cena 40, – Kč

Tisk: Moravské tiskařské závody, Ostrava

Do redakční uzávěrky nezaslaly podkladový materiál tyto státy:

Kanada, USA, Německá spolková republika.

Instalační materiál:

Z ekonomických důvodů bylo využito v maximální míře typizovaných panelů a dalších instalačních prvků (soklů, vitrín, figurín), které byly po skončení výstavy zčásti převedeny na výstavu „100 let ND“ v Národním muzeu, zčásti byly odprodány.
